

Visita no desitjable

Per Olga Garcia

Quan arribo, la porta del pis és oberta. Els meus ulls la localitzen a l'instant. Està asseguda en una butaca. La mare, així que em veu, romp a plorar. Passo entre tot el desgavell i l'abraço fort, molt fort. "Ja està, ja està", es diu a ella mateixa. Aleshores, miro al voltant. Hi ha dos mossos d'esquadra, un noi i una noia. El pis està fet un desastre. Els calaixos fora dels armaris i tot el que guardaven curosament tirat per terra, trepitjat, rebregat. Hi ha una escopinada en un moble. Tot és brut de pols, de desesperació i de por. El sol, aliè al patiment, banya totes les habitacions, lluminós, alegre sense condicions ni prejudicis, avui, un Diumenge de Rams que s'ha tornat tan negre.

El petit habitatge és de l'Ajuntament de Barcelona. Habitatges pensats per a gent gran, sense barreres arquitectòniques. Totes les persones que hi viuen són avis i àvies amb pocs recursos. "Qui pot entrar a robar a un lloc així?", em pregunto, "quina mena de persona?".

-M'ha empenyat, Olga, m'ha tirat a terra i jo no em podia aixecar -la mare va tenir un ictus molt jove i des d'aleshores que té la meitat dreta del cos paralizada.

-Has pres mal? Vols que anem a urgències?

-Olga, jo sempre miro per l'espill, però com que estava esperant la Teresa just en aquella hora, no he mirat i he obert la porta.

-Mama, no és culpa teva. És culpa del lladre. No et retreguis res, sents?

Els mossos, un cop s'han assegurat que la mare es troba bé, comencen a interrogar-la. Ella els diu que el lladre ha estat al pis hora i mitja, que s'ha endut unes poques joies, diners, els mòbils (el nou i els antics), la cartilla i la targeta del banc, el DNI... Explica també que ha begut suc a morro de l'ampolla que hi ha a la nevera, que s'ha pentinat, que ha tirat aigua per terra, que s'ha emprovat roba i sabates...

Començo a recollir, però els mossos em diuen que no toqui res, que ha de venir la Policia Científica.

La mare està tan esmaperduda que no sap contestar la meitat de les preguntes que li fan. “No es preocupi, Mercè, a poc a poc, nosaltres vindrem a casa seva totes les vegades que vostè necessiti i ampliarem la denúncia si cal. Vostè estigui tranquil·leta”. “Tranquil·leta”, li diu, en diminutiu afectuós. Els dos mossos li agafen la mà, li toquen l’espatlla. No han dinat, però no tenen pressa per marxar.

Fa aproximadament una hora, la veïna m’ha telefonat i m’ha explicat el que havia passat. He fet via cap allà corrents. “Quina por deu haver passat, pobreta”. “La mare ja no pot estar sola, o sí?”. “Posar-la en una residència és molt trist”. “Jo no tinc prou salut per tenir-la a casa i cuidar-la”. “Merda de barri on està ficada, merda, merda, merda”. “Què puc fer, què puc fer, què puc fer?”.

–I com t’has aixecat de terra, mama?

–El lladre, al cap d’una estona d’estar per casa, m’ha assegut a la butaca i m’ha dit que, si truco a la policia, tornarà per matar-me. Tornarà, Olga, m’ho ha dit, tornarà.

–No, mama, no ho pensis això. Així que acabi la policia vens cap a casa meva.

–No puc marxar, que demà vindrà l’infermer a curar-me la ferida aquesta de la cama. I aquí tinc el meu vàter i la dutxa plana i... –té el pis preparat per la seva discapacitat.

–D’acord, d’acord, doncs em quedaré a dormir aquí, no t’amoïnis.

–Bona tarda –se sent des de la porta–, la senyora Mercè Pujol? –pregunten dos agents de la Guàrdia Urbana. Aleshores, veuen els mossos, se sorprenden i entren al petit pis per parlar amb ells. “Sembla la cabina dels germans Marx”, penso, i també “com pot haver-hi dins del meu cap espai per a l’humor en una situació com aquesta?”.

Els agents de la Guàrdia Urbana han requisat, per pura casualitat, els mòbils antics de la mare a un pispa del barri. Han investigat i han trobat el seu domicili.

Arriba la Policia Científica, apa, quan més serem, més riurem. Em sorprèn el que fa la científica. És ben bé igual que a les pel·lícules. Numeren les proves, fan fotos, empolvoren amb un pinzell i treuen les empremtes.

Quan marxen, em poso a netejar i recollir. Ella em mira amb ulls esbatanats, jo intento fer el cor fort i semblar tranquil·la.

–Llença tot el que ha tocat el lladre, no ho vull –diu amb veu amoïnada.

–Mama, aquestes sabates són molt cares, te les van fer a mida, te les netejo bé i ja està.

–No, no me les posaré mai més. –Faig dues bosses grans d'escombraries.

Aquella nit no dormim gens ni mica. La por ens manté espantades i desvetllades.

L'endemà venen els mossos del Departament d'Investigació. Van vestits de paisà, però es veu d'una hora lluny que són policies. Li porten a la mare vuit fotografies. Ella no reconeix cap de les cares i se sent defallir.

Quan marxen els mossos, arriba la infermera, qui s'estranya del desordre. “Què ha passat aquí, Mercè?”. Li expliquem. Ella plany la seva pacient. Al cap d'una estoneta em truca el metge de capçalera de la mare, l'han informat del que ha succeït i vol venir a veure-la. “I tant, Eloi, vine quan vulguis, aquí estarem”. L'Eloi, el Dr. Ferrer, és una d'aquelles persones que et fan plantejar si els àngels existeixen de debò. Quan arriba a casa, l'abraça llargament.

–Pots dormir? –li diu–, vols que et recepti alguna cosa?

–No vull prendre més píndoles –respon la mare– ja en prenc moltes.

–Et fa mal alguna cosa?

–Tot el cos –el metge li fa un reconeixement–. Et farà un part de lesions.

Al llarg de la setmana continua fent aquell sol espatarrant, com si volgués contradir la grisor dels nostres cors, i els mossos venen cada dia a veure la mare, a donar-li ànims, a informar-la que estan fent passes, que la investigació està en curs.

La noia que fa la neteja ve a casa la mare.

–Mercè, *ha sido un paisano mío?*

–No ho sé –la mare li explica tota la història.

–*¿Y bebió zumo, dices?*

–Sí, de taronja.

–*Oh! –s'exclama– se saltó el Ramadán!* –la mare i jo ens mirem atònites.– *Seguro que no es marroquí, seguro que es argelino.* –Antics prejudicis entre pobles veïns, penso.

Quan la policia obté les imatges de l'escala, s'adonen que el lladre és un vell conegut. El dia següent li ensenyen a la mare vuit fotografies més. Ara sí, és un d'ells. L'assenyala sense cap vacil·lació.

Detenen el lladre i dos dies després passa a disposició judicial. Una setmana més tard he de portar la mare a la Ciutat de la Justícia. Ha de fer una roda de reconeixement, ho ha demanat el jutge. Tot això és molt cru, la mare pensa que, si no el pot reconèixer, sortirà de la presó i anirà per ella. A la porta de la sala del jutjat hi ha una mossa que abraça la mare tendrament. Ella plora una miqueta. “Mercè, no t'amoïnis, ell no et pot veure a tu”, li diu. La mare el reconeix sense cap mena de dubte i sembla més tranquil·la.

L'endemà de la roda de reconeixement em truca el Cap d'Investigació: el jutge ha dictat presó preventiva fins al judici. Quan li comento a la mare alguna cosa se li relaxa per dins i li canvia la cara. “Ara ja podré dormir”, diu.